

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/23/2017
Identifikačné číslo spisu: 3711206585
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3711206585.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O., bývajúceho v H., zastúpeného JUDr. Jánom Legerským, advokátom v Trenčíne, Nám. sv. Anny 25, proti žalovanému P., so sídlom v H., zastúpenému JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, o ochranu osobnosti, vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 7 C 257/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2016 sp. zn. 19 Co 735/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (v poradí druhým) rozsudkom zo 17. júna 2015 č. k. 7 C 257/2014-307 uložil žalovanému povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia zverejniť a minimálne po dobu 30 dní ponechať zverejnené na internetovej stránke V. v časti „ nasledovnú informáciu: „OSPRAVEDLNENIE“

Registrátor a prevádzkovateľ www stránky s názvom V. sa ospravedľuje O. za zverejnenie nepravdivých informácií na stránke V. v rámci zverejnených článkov H.: Združenie Z. chce kúpiť ďalší pozemok pod kaštieľom“ zo dňa 26.1.2010. „Združenie podnikateľov vyzýva poslancov a spoluobčanov: zastavte šafárenie s peniazmi a majetkom mesta!“ zo dňa 16.2.2010, ktoré informácie „Zlodej J.“, „Zlodej a podvodník J.“, „Chrapúň J. bude mať väčšie priestransvo na strieľanie Z.“, „So J. pokračujúcou zlodejinou páchanou na obyvateľoch H. a schvaľovanou našimi korupciou prehnitými poslancami“ sú nepravdivé a nepriaznivo zasahujú do osobnostných práv O. (výrok I.), povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku odstrániť z internetovej stránky V. časti „E. v rámci zverejnených článkov:

-H.: Združenie Z. chce kúpiť ďalší pozemok pod kaštieľom zo dňa 26.1.2010,

-Združenie podnikateľov vyzýva poslancov a spoluobčanov: „zastavte šafárenie s peniazmi a majetkom mesta!“ zo dňa 16.2.2010,

nasledovné výrazy „Zlodej J.“, „Zlodej a podvodník J.“, „Chrapúň J. bude mať väčšie priestransvo na strieľanie Z.“, „So J. pokračujúcou zlodejinou páchanou na obyvateľoch H. a schvaľovanou našimi

korupciou prehntými poslancami“ (výrok II.),

povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 5 000 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.) a povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 346,41 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet zástupcu žalobcu (výrok IV.).

V odôvodnení uviedol, že žalovaný je prevádzkovateľ webovej stránky s názvom V. Stránka obsahuje aj diskusné fórum umožňujúce anonymné príspevky do diskusie. Ako prevádzkovateľ fóra komunikačnej linky je žalovaný oprávnený diskusiu moderovať, blokovať komunikačnú prevádzku a tiež má právo odstraňovať nepohodlné príspevky. Výlučne žalovaný má oprávnenie uvážiť, či informáciu uvedenú v anonymnom diskusnom príspevku uverejní alebo neuverejní, a to na rozdiel od užívateľa, prípadne anonymného diskutujúceho, ktorý túto možnosť priamo nemá. Dospel k záveru, že informácie, uvedené v anonymných príspevkoch diskutujúcich v diskusnom fóre k článkom uverejneným na internetovej stránke V. H.: „Združenie Z. chce kúpiť ďalší pozemok pod kaštieľom“ zo dňa 26.1.2010 a „Združenie podnikateľov vyzýva poslancov a spoluobčanov: Zastavte šafárenie s peniazmi a majetkom mesta!“ zo dňa 16.2.2010, ktoré obsahujú výrazy „Zlodej J.“, „Zlodej a podvodník J.“, „Chrapún J. bude mať väčšie priestranstvo na strieľanie Z.“, „So J. pokračujúcou zlodejinou páchanou na obyvateľoch H. a schvaľovanou našimi korupciou prehntými poslancami“, sú informáciami, ktoré možno vyhodnotiť ako protiprávne, spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu fyzickej osoby, teda žalobcu, a hoci autori v týchto diskusných príspevkoch vo svojich hodnotiacich úsudkoch vyjadrujú svoje subjektívne názory k uverejneným článkom ohľadne prevodu majetkových práv mesta H., ich hlavným cieľom je zneuctenie a poníženie osoby žalobcu. Zverejnením a ponechaním týchto výrazov na internetovej stránke žalovaný porušil ustanovenie § 6 ods. 4 a 5 zákona č. 22/2004 Z.z., ktoré sa na neho ako registrátora a prevádzkovateľa webovej stránky jednoznačne vzťahujú podľa § 1 písm. a/, § 2 písm. a/, c/ zákona č. 22/2004 Z.z. Keďže bolo v konaní ustálené, že príslušné informácie, zverejnené na internetovej stránke, boli spôsobilé zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti a zároveň preukázané, že žalovaný napriek svojej zákonnej povinnosti tieto informácie, o protiprávnosti ktorých mal vedomosť, neodstránil a nezamedzil k nim prístup po značne dlhú dobu, tak potom jednoznačne žalovaný zodpovedá podľa § 11 a nasl. OZ za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Vzhľadom na to, že konaním žalovaného išlo o zásah značnej intenzity a rozsahu, ktorým došlo k zníženiu občianskej cti a dôstojnosti žalobcu a jeho vážnosti v spoločnosti a tento zásah pre neodstránenie uvedených príspevkov z internetovej stránky pretrváva až do súčasnej doby, dospel súd jednoznačne k záveru, že zadostučinenie formou ospravedlnenia v zmysle § 13 ods. 1 OZ nie je dostatočné. Preto zaviazal žalovaného k povinnosti sa žalobcovi ospravedlniť a odstrániť z internetovej stránky pretrvávajúci protiprávny stav, ale pristúpil aj k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ. Jej výšku stanovil na sumu 5 000 €, pričom prihliadol na najrozmanitejšie okolnosti konkrétneho prípadu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

2. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaného (v poradí druhým) rozsudkom z 25. augusta 2016 sp. zn. 19 Co 735/2015 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, v potrebnej miere vykonal dokazovanie a preukázaný skutkový stav dôsledne vyhodnotil. Za neopodstatnenú považoval námietku o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a námietku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd zotrval na názore, že pokiaľ v elektronickej komunikácii, resp. anonymnej diskusii je obsiahnutá informácia, ktorá porušuje individuálne, oprávnené záujmy, porušuje práva tretej osoby, zasahuje do osobnostných práv, je protiprávna. Uvedené výrazy v danom prípade sú spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, preto odvolací súd zotrval na tom, že výrazy obsiahnuté v daných článkoch predstavujú neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu podľa § 11 a nasl. OZ, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti. Žalovaný je prevádzkovateľ webovej stránky s uvedeným názvom, stránka obsahuje diskusné fórum umožňujúce anonymné príspevky do diskusie. Žalovaný ako prevádzkovateľ fóra komunikačnej linky je oprávnený diskusiu moderovať a blokovať komunikačnú prevádzku. Ako prevádzkovateľ internetových fór má právo odstraňovať nepohodlné príspevky. Žalovaný odstraňuje príspevky s vulgárnym obsahom a príspevky, ktorými sa napádajú rodinní príslušníci verejne činných

osôb a príspevky s takýmto obsahom buď vymazáva alebo presúva do časti septik, ktorý nie je verejnosti prístupný. Výlučne žalovaný ako prevádzkovateľ uvedenej webovej stránky je oprávnený zvážiť, či informáciu uvedenú v anonymnom diskusnom príspevku uverejní alebo neuverejní, a to na rozdiel od užívateľa, prípadne anonymného diskutujúceho, ktorý túto možnosť nemá. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v predmetnom spore je použitie zákona č. 22/2004 Z.z. o elektronickom obchode na činnosť žalovaného opodstatnená, nakoľko služba informačnej spoločnosti je služba poskytovaná spravidla za úhradu, čím nemožno uzavrieť, že pokiaľ nie je poskytovaná za úhradu, nie je službou informačnej spoločnosti. Pokiaľ ide o tvrdenie, že nie je poskytovaná na žiadosť príjemcu, zo zákonnej úpravy vyplýva, že príjemcom služby informačnej spoločnosti je fyzická alebo právnická osoba, ktorá služby informačnej spoločnosti využíva, vyhľadáva alebo poskytuje informácie (§ 2 písm. a/, c/). V súlade s § 6 ods. 4, 5 zákona č. 22/2004 Z.z. je tak daná zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, a to vo vzťahu k uplatnenému reparačnému, ako aj uplatneným satisfakčným nárokom žalobcu. Žalovaný má totiž o protiprávnosti uloženej informácie nepochybnú vedomosť a výlučne žalovaný ako prevádzkovateľ internetového fóra má oprávnenie a technické možnosti tieto informácie z elektronickej komunikačnej siete odstrániť. Odvolací súd z uvedených dôvodov súhlasil aj s názorom súdu prvej inštancie, že za protiprávne výroky je daná občianskoprávna zodpovednosť žalovaného a je dôvodný aj nárok uplatnený titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súdom prvej inštancie priznanej výške. Za správne považoval aj rozhodnutie o trovách konania. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietal, že názor odvolacieho súdu o nedôvodnosti odvolacích námietok vzťahujúcich sa k nezrozumiteľnosti a nejasnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, spôsobu odôvodnenia jeho rozhodnutia a vykonania listinných dôkazov, sú v rozpore s citovanými ustanoveniami týkajúcimi sa náležitostí rozsudku. Poukázal pritom na stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 3. decembra 2015, z ktorého nemožno vyvodiť, že by procesnej situácii zodpovedajúcej právu strany na spravodlivý proces bol stav, navodený súdom prvej inštancie, ktorý neodstránil ani odvolací súd, keď strana má „vzhládnuť“ záver súdu o tom, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil vo viacerých rozhodnutiach vydaných v tom istom konaní, vrátane tých, ktoré boli v priebehu konania v celom rozsahu zrušené. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP namietal nesprávne právne posúdenie. Rekapituloval svoje odvolacie námietky vo vzťahu k nemožnosti aplikácie zákona č. 22/2004 Z.z. na danú vec. Poukázal na právny záver zaujatý odvolacím súdom ako aj súdom prvej inštancie, že na jeho zodpovednosť za výroky iných osôb zverejnené na uvedenej internetovej stránke možno vzťahovať ustanovenia zákona č. 22/2004 Z.z. a že zodpovednosť za takéto výroky možno vyvodiť z ustanovenia § 6 ods. 4, 5 tohto zákona a na základe týchto ustanovení mu možno uložiť odstránenie takýchto informácií z elektronickej komunikačnej siete, ktorý považoval za nesprávny. Trval na tom, že jeho činnosť a predmetná vec nespadá do pôsobnosti uvedeného zákona, keď z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetná internetová stránka nie je službou informačnej spoločnosti, pretože nie je poskytovaná za úhradu a nie je poskytovaná na žiadosť príjemcu. Poukázal na to, že definícia služieb informačnej spoločnosti je obsiahnutá v Smernici 98/34/ES, z ktorej citoval príslušné články a zdôraznil, že vzhľadom na jeho, špecifikovaný, charakter, cieľ a jeho činnosť nemožno zákon č. 22/2004 Z.z. na predmetnú vec aplikovať. Citoval, čo vyplýva z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 11. septembra 2014 vo veci C - 291/2013, ktorého závery sa nevzťahujú k otvoreným internetovým fórom, ako je internetová stránka ním prevádzkovaná. Z rozobratých okolností uzavrel, že záver o tom, že je poskytovateľom služby informačnej spoločnosti ako podmienky pre použitie zákona č. 22/2004 Z.z. nemožno vyvodiť z predpisov komunitárneho práva, ani z výkladu poskytnutého Súdnyh dvorom. Ak by však pretrvávali pochybnosti o výklade tejto otázky navrhol podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnyh dvorom Európskej únie a v tejto súvislosti konanie v súlade s § 162 ods. 1 CSP prerušiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť. Výklad žalovaného, podľa ktorého by

sa na neho zákon č. 22/2004 Z.z. nemal vzťahovať, považoval za nesprávny, neprijateľný a v podstate by znamenal, že činnosť žalovaného pri prevádzkovaní uvedenej internetovej stránky by nebola žiadnym právnym predpisom upravená a regulovaná. V tomto smere poukázal na špecifikované skutočnosti.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t .j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) dovolateľ napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolanie posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolacie dôvody, ktoré uplatnil, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ CSP.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním

využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

16. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry ESLP (pozri napr. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj odôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Podľa právneho názoru vec prejednávajúceho senátu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného a nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

17. V prejednávanej veci odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal. Uviedol, že ani v odvolacom konaní neboli tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel uplatneným nárokom žalobcu za zásah do jeho osobnostných práv žalovaným. Rešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu, že uvedené výrazy o osobe žalobcu predstavujú neoprávnený - protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu a zaoberal sa právnym posúdením zodpovednosti žalovaného za zásah do osobnostných práv žalobcu, bez relevantnej potreby ďalších skutkových zistení, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie netrpí žiadnou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré boli uplatnené pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal, tieto nemohli privodiť zmenu rozhodnutia. Odvolací súd na rozdiel od žalovaného súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v predmetnej veci je použitie zákona č. 22/2004 Z.z. na činnosť žalovaného opodstatnené a podrobne vysvetlil aj dôvody, pre ktoré považuje tento záver za správny.

18. Teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žaloba žalobcu je dôvodná a že jeho skutkové a právne závery sú správne. Ani v priebehu odvolacieho konania neboli zo strany žalovaného tvrdené také skutočnosti podstatné pre rozhodnutie danej veci, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatky v zistenom skutkovom stave a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel

k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a v dovolaní namietal, že súdy oboch inštancií vec nesprávne právne posúdili. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľ však neoznačil konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, od ktorej záviselo rozhodnutie v danej veci, ktorá doteraz nebola dovolacím súdom riešená. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu zhodnými so závermi súdu prvej inštancie o aplikácii príslušných zákonných ustanovení na špecifické okolnosti vyplývajúce zo zisteného skutkového stavu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. V danej veci oba súdy nižšej inštancie zhodne dospeli k jednoznačnému záveru o aplikácii zákona č. 22/2004 Z.z. na skutkové okolnosti danej veci a aj vysvetlili z akých dôvodov k takémuto záveru dospeli. A na základe toho dospeli aj k jednoznačnému záveru o dôvodnosti nárokov uplatnených žalobcom.

21. Pokiaľ ide o prípadné podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie tak vnútroštátny súd nie je povinný položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru EÚ vždy, ak to strany (účastníci) navrhnú alebo keď sa takáto otázka v konaní (spore) vyskytne, ale len vtedy, ak dôjde k presvedčeniu, že pre jeho rozhodnutie vo veci je potrebný výklad práva EÚ, ktorý je sporný, prípadne, že je potrebné posúdiť (negatívne) platnosť právnych aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr EÚ. Súdny dvor Európskej únie teda nerieši otázky, ktorých výklad je natoľko zrejмый, že o ňom nemôže existovať rozumná pochybnosť a súd je spôsobilý ju posúdiť sám, keď má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, bez potreby predloženia Súdnemu dvoru EÚ ako prejudiciálnej otázky. Na rozhodnutie v danej veci súdy nižšej inštancie nemali pochybnosti, že rozhodnutie vo veci má podklad v predpisoch vnútroštátneho práva, aplikáciu ktorých vyvodili zo skutkových okolností danej veci a svoje skutkové a z nich vyplývajúce právne závery odôvodnili v dôvodoch svojich rozhodnutí.

22. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol (§ 447 písm. c/, f/ CSP).

23. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.